

O ČOM PREMÝŠĽA STUDENTOVA DUŠA NA PRAXI

Otvorím skrinku a vyberiem uniformu. Starostlivo si ju oblečiem, zapnem gombíky a vyčesem si vlasy. Obujem tisícmiľové „boty“ a vydám sa cestou- necestou. Napravím si menovku. Kráčam vzpriamene, hrdá na svoj pracovný odev. Skáčem po schodoch. Párkrát sa mi vyvrtnie noha, ale prekonám to. Rozmýšľam, že tie topánky neboli správnu voľbou. No nič, idem ďalej. Rozoznávam špecifické vône oddelenia. Odhodlám sa a otvorím dvere nemocničnej izby.

Pichanie fraxiparínu do kachektického brucha bolo namáhavé. Bola som rada, že dedko nevidel. Či už to, ako sa mi trasú ruky a bojím sa, alebo to, že mám 17 rokov a som tu prvýkrát. Nakoniec sme to zvládli a ja som bola šťastná, že som mohla pomôcť.

Nechcem písať o tom, čo som robila, čo som sa naučila, ale o tom, čo za 3 týždne pacienti naučili mňa.

V prvom rade som si uvedomila to, aká mocná je láska. Keď som umývala, či utierala palce, pacienti si často obzerali obrúčku a neraz mi začali rozprávať o svojej polovičke, ktorá na nich nedočkavo čaká. Mala som slzy na krajíčku, keď som videla stretnutie manžela so svojou milou, ktorá napriek tomu, že nedokázala chodiť,

napínala nohy a túžila sa za ním rozbehnúť. Nedokázala rozprávať, ale jej tvár hovorila za všetko. Videl, že je šťastná, keď si ju drží za mozoľnatú ruku a hovorí: „Mamina, ideme domov.“

Videla som nedočkavosť. Pani sa deň pred svojím odchodom z nemocnice zbalila a poobliekala do nových vecí, aby bola pripravená. Skryla sa pod perinu a chcela sa zobudiť nasledujúci deň.

Veľa sme sa nasmiali s ujom, ktorý mal cukrovku. V stolíku odložených 8 pirohov a krabicu koláčov od manželky. S babičkou, ktorá mi tak veľmi pripomínala tú moju.

Zistila som, že nádej je veľmi dôležitá. Či už vás navštívi choroba, zoberú vám časť vášho tela, alebo kúsok z vášho citu. Aj keď vás okradnú o všetko viditeľné, to večne naďalej ostáva.

Bolesť ubližuje veľmi, no horšia je samota. Človek čaká celý týždeň na to, aby za ním prišiel blízky a zobral ho domov. Mnohí zistia, že ich rodina dáva do zariadenia a uvedomia si stratu svojho domova. Miesta, na ktorom mohli plakať. Miesta plného útechy.

Hovorí sa tomu spravodlivosť? Určite nie. Nemocničný čas prináša veľa

otázok a trápenia. Izby nárekov rozoznám už na chodbe. Počujem plakať človeka, ktorému nerozumiem akokoľvek by som túžila počuť jeho hlas. Keď odídu tieto zmysly, ostáva jediné - a to pohladenie. Po tvári plnej vrások, po nádherných sivých vlasoch, po ruke, na ktorej pocítite stisk. Silný, akoby ste boli jediným ozajstným priateľom.

Netreba zabúdať ani na pekné chvíle, ako je uzdravenie pacienta. Dedo, ktorý sa pred týždňom ani nehýbal a dnes už chodí za pacientkami z oddelenia s otázkou či si pri nich nezabudol nohavice. Je to vtipné a mne sa nedá nezasmiať sa.

Veď život je tak nádherný. Niekedy prichádzajú nezmyselné otázky, na ktoré hľadáme odpovede a nakoniec zistíme, že vysvetlenie je všade, kde sa pozrieme. Každý kút vášho us tráchaného a zraneného srdca túži byť milovaný. Každú chvíľu svojho života túžite mať pri sebe ľudí, ktorí vás budú mať radi. Často si až neskoro uvedomíme to, koľko ľudí nás urobilo šťastnými.

Nedokážem opísať, čo všetko ma ľudia naučili, no viem, že keď zachránime človeka slovom, alebo skutkom, pre neho sme zachránili celý svet.

EVKA